

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **J. V.**, zastoupený JUDr. Davidem Jarošem, advokátem, sídlem Jílovská 1167/71, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, **za účasti: I) D. R., II) R. L.**, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2019, č. j. 060841/2019/KUSK, sp. zn. SZ 038880/2019/KUSK ÚŘŠ/Šti, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2021, č. j. 55 A 56/2019-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Poděbrady (dále též „stavební úřad“) vydal dne 9. 1. 2019 pod č. j. MEUPDY/0001317/VZUP/2019/JZí usnesení, kterým podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zastavil řízení o dodatečném povolení změny stavby před dokončením: „*Stavební úpravy stávající půdní místnosti s vybudováním sociálního zařízení v podkrovní domu č. p. X, P., ulice H.*“, neboť žalobce přes výzvu stavebního úřadu

nesplnil povinnost připojit k žádosti doklad o právu podle § 110 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví a prvostupňové usnesení stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný poukázal na skutečnost, že podle § 129 odst. 3 stavebního zákona lze stavbu prováděnou v rozporu se stavebním povolením dodatečně povolit, pokud stavebník prokáže, že splnil všechny zákonné podmínky. Žalobce tak byl povinen mj. předložit doklad o právu podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona prokazující souhlas spoluvlastníků nemovité věci s její změnou. Žalovaný uvedl, že žalobce sice dříve v řízení předložil souhlas předchozí spoluvlastnice (L. L.) ze dne 22. 11. 2000, v němž je uvedeno, že „*souhlasí s půdní vestavbou*“. Z této listiny však nelze dovodit, že se jednalo o doklad ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Žalobce předložil také tři čestná prohlášení třetích osob, k nimž žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že doklad o právu podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona nelze nahradit ani prohlášením třetích osob. Žalovaný proto uzavřel, že doklady předložené žalobcem nenaplnily požadavek plynoucí z právní úpravy. Jiný doklad žalobce k výzvě stavebního úřadu nedoložil. Zároveň doplnil, že pokud žalobce nemohl získat souhlas stávajících spoluvlastníků nemovité věci s její změnou, měl se obrátit na občanskoprávní soud a požadovat nahrazení souhlasu rozsudkem soudu.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, v níž namítal věcnou nesprávnost rozhodnutí žalovaného, jeho nepřezkoumatelnost a nicotnost pro vnitřní rozpornost dle § 78 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a dále vady, jimiž bylo správní řízení zatíženo, způsobující nezákonnost v něm vydaných správních rozhodnutí.

[3] Dle žalobce dále správní orgány nesprávně vyhodnotily vyjádření osob zúčastněných na řízení (učiněné na místě samém dne 14. 4. 2015) ve věci tvrzené absence souhlasného stanoviska orgánu státní památkové péče stran záměru provedení dvou vikýřů a vnitřních úprav, přestože součástí správního spisu je závazné stanovisko tohoto orgánu, jímž vyslovil s navrženou změnou stavby souhlas. Žalobce byl rovněž přesvědčen, že v řízení doložil doklad o právu podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, a to předložením souhlasu právní předchůdkyně osob zúčastněných na řízení (L. L.) - předchozí spoluvlastnice domu č. p. X, ul. H.. Osoby zúčastněné na řízení (jako právní nástupci L. L.) proto musejí akceptovat, že s ním jejich právní předchůdkyně uzavřela dohodu o změně stavby. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že osoby zúčastněné na řízení po celou dobu faktického provádění stavebních úprav (tj. v období let 2008 až 2013) neuplatnily žádné námitky. Dle jeho názoru tak došlo k promlčení možnosti namítat nesouhlas se změnou stavby, a tedy nelze přihlížet k námitkám osob zúčastněných na řízení, že jim byl změnou stavby znemožněn přístup do společných prostor (části půdy). Žalobce zároveň v žalobě navrhl, aby krajský soud provedl všechny důkazy, které byly navrženy ve správním řízení.

[4] Krajský soud podanou žalobu zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. V odůvodnění se podrobně zabýval existencí a rozsahem tvrzeného souhlasu uděleného právní předchůdkyní osob zúčastněných na řízení, včetně jeho závaznosti pro právní nástupce. Dospěl k závěru, že pokud by byla mezi dřívějšími spoluvlastníky stavby uzavřena dohoda o změně stavby, byla by závazná i pro jejich právní nástupce.

pokračování

V souzeném případě však krajský soud ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že s ohledem na neurčitý obsah žalobcem předložených listin z nich nebylo možno určit, jakých konkrétních stavebních úprav se týkají. Žalobce tedy v řízení nepředložil doklad o právu ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Krajský soud se rovněž ztotožnil s názorem správních orgánů, dle kterých nelze požadovaný doklad o právu nahradit čestnými prohlášeními třetích osob či výpověďmi svědků. V této souvislosti připomněl, že úkolem stavebního úřadu je ověření existence soukromoprávního titulu k realizaci stavby, nikoli provádění dokazování za účelem zjištění, zda byla dohoda mezi spoluvlastníky skutečně uzavřena a co bylo jejím obsahem. Krajský soud se rovněž zabýval otázkou namítaného promlčení práva k podání námitek a vyjádření nesouhlasu se změnou stavby. Uvedl, že námitky jsou procesním institutem, svou povahou odpovídají podání vyjádření k věci samé. Právo na podání námitek se proto nepromlčuje. Pro posuzovanou věc nadto nebylo významné, zda osoby zúčastněné na řízení uplatnily námitky a s čím konkrétně nesouhlasily, neboť řízení o dodatečném povolení změny stavby před dokončením bylo zastaveno z důvodu nedoložení dokladu o právu podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Z téhož důvodu se krajský soud podrobněji nezabýval žalobní námitkou spočívající v nesprávném vyhodnocení vyjádření osob zúčastněných na řízení v souvislosti s absencí souhlasného stanoviska orgánu státní památkové péče, neboť se tato námitka míjí s důvody, na kterých je rozhodnutí žalovaného založeno.

[5] Krajský soud neshledal ani žalobcem namítanou nicotnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro vnitřní rozpornost. V této souvislosti uvedl, že z rozhodnutí žalovaného ani z obsahu správního spisu neplynou žádné skutečnosti, které by mohly vést k závěru o nicotnosti rozhodnutí žalovaného či k závěru o nedostatečném či vnitřně rozporném odůvodnění rozhodnutí žalovaného, které by znemožňovalo jeho soudní přezkum. K vadě řízení spočívající v překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí krajský soud uvedl, že tato vada sama o sobě nemá vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Konstatoval, že pokud žalobce v průběhu řízení nesouhlasil s jeho délkou, mohl se obrátit na nadřízený správní orgán s žádostí o přijetí opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu a následně se proti nečinnosti bránit žalobou u soudu.

[6] K návrhu žalobce na provedení důkazů krajský soud poukázal na jeho neurčitost. Přesto se podrobně vypořádal s tím, z jakých konkrétních důvodů nelze přihlížet k čestným prohlášením třetích osob a proč nebylo nutno provádět navrhovaný výslech svědků. Dospěl taktéž k závěru, že v řízení nevyvstala ani potřeba znalecky zkoumat pravost podpisů L. L. na listinách předložených žalobcem, neboť z jejich obsahu neplyne, že by je bylo možno považovat za doklad o právu ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Krajský soud neprovedl ani důkaz listinou předloženou osobu zúčastněnou na řízení I) (náčrtem půdního prostoru s vyznačením zrušeného a nově zřízeného vstupu) s odůvodněním, že ani tato otázka nebyla pro posouzení věci významná.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Poukázal na skutečnost, že napadený rozsudek je (stejně jako vydaná správní

rozhodnutí obou stupňů) odůvodněn zejména nesplněním podmínky dle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, tj. absencí souhlasu spoluvlastníků nemovité věci s realizovanou změnou stavby, jejíž dodatečné povolení bylo předmětem správního řízení. Stěžovatel připomněl, že již v žalobě poukazoval na věcnou nesprávnost, nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost vydaných správních rozhodnutí, včetně s tím spojených následků dle § 78 správního řádu. S těmito námitkami se však krajský soud náležitě nevypořádal, čímž i on zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností a nezákonností. Dle stěžovatele zůstaly nezhojeny též jím vytýkané vady, kterými bylo zatíženo předchozí správní řízení. Stěžovatel zopakoval také námitku nesprávného vyhodnocení vyjádření osob zúčastněných na řízení vztahujícího se k údajné absenci souhlasného stanoviska orgánu státní památkové péče a rovněž zpochybnil závěr soudu, že v předchozím správním řízení nedoložil zákonem požadovaný doklad dle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Domníval se, že v řízení byl doložen souhlas udělený předchozí spoluvlastnicí L. L., který byl (i v kontextu ostatních důkazů) zcela dostatečný. Stěžovatel nesouhlasil ani s argumentací krajského soudu týkající se promlčení práva osob zúčastněných na řízení k uplatnění námitek. Zároveň měl za to, že došlo rovněž k porušení jeho procesních práv, a to v důsledku nevyhovění jeho návrhu na provedení důkazů.

[8] Žalovaný ve vyjádření poukázal na nedůvodnost kasační stížnosti a navrhl její zamítnutí.

[9] Osoby zúčastněné na řízení práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužily.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil kasační námitce, že ačkoli stěžovatel v žalobě poukazoval na věcnou nesprávnost, nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost vydaných správních rozhodnutí, včetně s tím spojených následků dle § 78 správního řádu, krajský soud se s nimi v napadeném rozsudku nevypořádal. Z napadeného rozsudku vyplývá, že se krajský soud v odůvodnění výslovně věnoval otázce namítané nicotnosti či nepřezkoumatelnosti vydaných správních rozhodnutí, konkrétně v bodě 49, kde nejprve uvedl, že je povinen k nim přihlížet z úřední povinnosti, tedy i bez námitek uplatněné účastníkem řízení. Dále pokračoval, že z rozhodnutí žalovaného ani z obsahu správního spisu neplynou žádné skutečnosti, které by způsobovaly nepřezkoumatelnost či nicotnost vydaných správních rozhodnutí nebo zakládaly takovou vadu řízení a v něm vydaného rozhodnutí, která by znemožňovala soudní přezkum v rozsahu a mezích řádně uplatněných žalobních bodů. Tomuto hodnocení krajského soudu nelze nic vytknout. Krajský soud také správně upozornil, že je-li v žalobě namítána toliko typová charakteristika určitých „obvyklých“ nezákonností, nenaplnuje takové obecné tvrzení (s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS) požadavky kladené na řádnou formulaci žalobního bodu. Stěžovatel tak byl povinen v žalobě vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž

pokračování

ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Krajský soud správně uzavřel, že takových kvalit stěžovatelovo nekonkrétní tvrzení obsažené v podané žalobě nedosáhlo. Vyslovené závěry rozšířeného senátu lze pak plně vztáhnout také na formulaci důvodů kasační stížnosti.

[12] Tentýž závěr je pak možno vztáhnout také na stěžovatelovo nekonkrétní tvrzení o zatížení předchozího správního řízení vadami, které zůstaly nezhojeny i po rozhodnutí krajského soudu. Přestože i tato námitka byla v žalobě formulována ve zcela obecné rovině (bez bližší specifikace toho, v čem konkrétně stěžovatel vady předchozího řízení spatřuje a z jakého důvodu měly vliv na zákonnost v něm vydaných správních rozhodnutí), krajský soud v bodě 50 odůvodnění rozsudku i na tuto námitku reagoval. Poukázal na skutečnost, že v předchozím správním řízení došlo k vadě spočívající v překročení lhůt pro vydání rozhodnutí, avšak nejednalo se o vadu, která by měla za následek nezákonnost vydaného rozhodnutí, pro kterou by bylo nutno je zrušit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 As 138/2013-84). Krajský soud také správně připomněl, že stěžovatel se mohl proti případné nečinnosti bránit u nadřízeného správního orgánu a následně podat žalobu na ochranu proti nečinnosti. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje také s posouzením krajského soudu, že vliv na zákonnost rozhodnutí neměly ani další okolnosti, které podle stěžovatele svědčí o nedostatecích v činnosti správních orgánů, které způsobily nemožnost užívat jím vybudovaný byt (nedostatečný odborný aparát stavebního úřadu, jehož rozhodnutí byla opakovaně rušena, tvrzená šikana úředníků stavebního úřadu vůči stěžovateli). Krajský soud v této souvislosti přiléhavě poukázal na skutečnost, že nemožnost užívat vybudovaný byt je způsobena především tím, že stěžovatel provedl změnu stavby bez povolení, a tedy s tím spojené následky jdou plně k jeho tíži. Ani v kasační stížnosti stěžovatel namítané vady řízení blíže nespecifikoval, v reakci na tuto námitku tedy postačuje zdůvodnění Nejvyššího správního soudu uvedené výše.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž zopakoval námitku nesprávného vyhodnocení vyjádření osob zúčastněných na řízení, týkající se absence souhlasného stanoviska orgánu státní památkové péče. Přestože se krajský soud v napadeném rozsudku touto námitkou nezabýval s odůvodněním, že se mýlí s rozhodovacími důvody správních orgánů a vydaná správní rozhodnutí se o tuto skutečnost vůbec neopírají, stěžovatel námitku totožného znění znovu uplatnil i v kasační stížnosti.

[14] Podle § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), platí, že *kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.*

[15] Z citovaného ustanovení vyplývá, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí soudu, a proto je nutno, aby reagovala právě na toto rozhodnutí a v něm vyslovené závěry. K tomu ovšem nesmí docházet pouze formálně, ale je nutno vést skutečnou a právně kvalifikovanou polemiku se závěry krajského soudu. Pouhé doslovné opakování žalobních námitek tudíž nepostačuje k věcnému projednání kasačních námitek. Jak Nejvyšší správní soud uvedl např. již v usnesení ze dne 2. 5. 2022,

č. j. 6 As 71/2022-16, ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, ze dne 24. 3. 2021, č. j. 1 Afs 273/2019-50, nebo ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Ads 242/2020-15, kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s. a je nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Shodné závěry dopadají také na stěžovatelovu argumentaci, že v předchozím správním řízení předložil doklady podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení stavebního zákona platilo, že k žádosti o stavební povolení stavebník připojí doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, pokud nelze tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem, a je-li stavebníkem společenství vlastníků jednotek, také smlouvu o výstavbě nebo rozhodnutí shromáždění vlastníků jednotek přijaté podle zvláštního právního předpisu (dále jen „doklad o právu“).

[17] I v případě této kasační námitky se jedná o její doslovné převzetí z žaloby, aniž stěžovatel jakkoli reagoval na její pečlivé a podrobné vypořádání krajským soudem [viz body 31 až 45, v nichž krajský soud pregnantně odůvodnil své závěry, že stěžovatel přes výzvu stavebního úřadu doklad dle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona nepředložil]. Nejvyšší správní soud v této souvislosti shrnuje klíčové pasáže rozsudku krajského soudu, který ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že z listin předložených stěžovatelem nelze zjistit, že je stavebník (zde stěžovatel) oprávněn uskutečnit určitou stavbu, včetně toho, o jakou konkrétní stavbu se jedná (stavba v dokladu musí být přesně specifikována), nelze mít tento doklad za dostatečný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2017, č. j. 4 As 180/2017-54). Krajský soud rovněž vyslovil, že po stavebním úřadu nelze požadovat, aby vedl dokazování za účelem objasnění, zda byla dohoda mezi spoluvlastníky uzavřena, případně jaká byla skutečná vůle osob, které doklad o právu vyhotovily. Úkolem stavebního úřadu v řízení o dodatečném povolení je toliko ověřit, zda stavebník disponuje soukromoprávním titulem k realizaci stavby. Posouzení soukromoprávní roviny vlastnických vztahů stavebním úřadem ovšem probíhá pouze do té míry, že stavební úřad ověří doložení dokladu o právu k žádosti o dodatečné povolení a v případě jeho absence vyzve žadatele k odstranění vad žádosti (viz k tomu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2020, č. j. 2 As 426/2018-49, nebo ze dne 11. 1. 2021, č. j. 3 As 135/2018-36). Uvedeným způsobem stavební úřad v souzené věci postupoval. Krajský soud proto správně uzavřel, že nedisponuje-li stavebník (zde stěžovatel) dokladem dle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, a tedy nemůže splnit zákonný požadavek doložit tento doklad jako nezbytnou náležitost žádosti o dodatečné povolení stavby (zde změny stavby před dokončením), jde tato skutečnost k jeho tíži.

[18] Krajský soud zároveň vyslovil správný závěr, že absenci dokladu o právu nelze nahradit prohlášením svědků (ať již v podobě čestného prohlášení či jejich výslechem ve správním řízení). Doklad o právu představuje nezbytnou náležitost žádosti o dodatečné povolení stavby a stavební zákon předpokládá jeho listinnou podobu.

[19] Na podrobnou argumentaci krajského soudu shrnutou výše (podpořenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a Nejvyššího soudu) ovšem stěžovatel v kasační

pokračování

stížnosti vůbec nereagoval, setrval toliko na svém obecném tvrzení, že ke změně stavby prokazatelně dala souhlas předchozí spoluvlastnice L. L. a že tento souhlas byl udělen v náležité formě, jeho obsah je dostatečný a srozumitelný, a tedy vyhovoval požadavkům § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Z důvodů uvedených výše tedy Nejvyšší správní soud uvádí, že tato obecná tvrzení relevantně nezpochybnují závěry krajského soudu ani podrobnou argumentaci, o kterou se tyto závěry opírají a s nimiž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[20] Pokud stěžovatel v kasační stížnosti rozporuje odůvodnění rozsudku krajského soudu obsažené pod bodem 46 vztahující se k možnosti promlčení uplatnění námitek osobami zúčastněnými na řízení, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující. Stěžovatel nečiní sporným, že námitky uplatňované v řízení o dodatečném povolení stavby, resp. zde změny stavby před dokončením, mají procesní povahu. Namítá však, že obsah v nich uplatněných práv nutně podléhá hmotněprávním normám, a tedy i souvisejícím důsledkům v podobě jejich promlčení. Nejvyšší správní soud se však s touto argumentací stěžovatele neztotožňuje.

[21] Jak správně uvedl krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, námitky účastníků správního řízení svým charakterem odpovídají podání vyjádření k věci. Námitky jsou tedy institutem práva procesního, a jako takové tedy nepodléhají promlčení. Smyslem podání námitek není uplatnění hmotných, především majetkových (promlčitelných) práv vůči stěžovateli (či v obecné rovině vůči žadateli o příslušné povolení). Jejich uplatnění tak nelze považovat za vymáhání promlčitelných hmotných práv u příslušného orgánu veřejné moci. Krajský soud v této souvislosti správně připomněl, že stavební úřad ani žalovaný v řízení o dodatečném povolení nerozhodovali o tom, zda mezi stěžovatelem a osobami zúčastněnými na řízení existují soukromoprávní vztahy a co je jejich obsahem. K tomu řízení o dodatečném povolení změny stavby před dokončením neslouží. Proto i v případě, že by do námitek byla vtělena např. výzva směřovaná vůči žadateli o povolení ke splnění smluvní povinnosti odpovídající uplatnění hmotného (promlčitelného) práva, bylo by nutno takovou výzvu posuzovat samostatně k tomu příslušnými orgány a stavební úřad by se jí v řízení o dodatečném povolení zabývat nemohl.

[22] Nejvyšší správní soud nadto ve shodě s krajským soudem připomíná, že v situaci, kdy důvodem pro rozhodnutí stavebního úřadu bylo nesplnění povinnosti stěžovatele předložit v řízení o dodatečné povolení povinnou náležitost žádosti - doklad o právu podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, byla otázka posouzení obsahu námitek v souzené věci pro rozhodnutí stavebního úřadu bez významu.

[23] Stěžovatel v podané kasační stížnosti rovněž namítl zkrácení na svých právech neprovedením navržených důkazů krajským soudem. Ani této námitce však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Stěžovatel v podané žalobě vznesl toliko neurčitý návrh, aby krajský soud v řízení provedl veškeré důkazy, které byly navrženy již ve správním řízení. Pokud stěžovatel v žalobě nespecifikoval, jaké konkrétní důkazy navrhoval provést a za jakým účelem, nebylo povinností soudu za stěžovatele dohledávat a domýšlet, jaké důkazy měl na mysli a k prokázání jakých skutečností měly směřovat. Přesto se krajský soud i s tímto požadavkem stěžovatele v odůvodnění rozsudku náležitě vypořádal.

[24] Z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. z rozsudku ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008-108, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009-100, ze dne 2. 9. 2009, č. j. 2 Azs 26/2009-123, či z rozsudku ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010-72) vyplývá, že soud není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, je však povinen náležitě a přezkoumatelně odůvodnit, z jakých důvodů k jejich provedení nepřistoupil. Tomuto požadavku krajský soud v napadeném rozsudku beze zbytku dostal, neboť se v bodě 53 odůvodnění, na který Nejvyšší správní pro stručnost odkazuje (viz též bod [6] výše tohoto rozsudku) podrobně vypořádal s tím, proč nevyhověl návrhu na provedení výsledku konkrétních svědků, nepřistoupil k zadání vypracování znaleckého posudku za účelem zkoumání pravosti podpisu L. L. na předložených listinách a proč nepřistoupil k provedení důkazu listinou (náčrtem půdního prostoru) k návrhu osoby zúčastněné na řízení I). Pokud se tedy stěžovatel v kasační stížnosti omezil toliko na obecné konstatování, že neprovedením navržených důkazů došlo k jeho zkrácení na právech, bez bližšího zdůvodnění a argumentace se Nejvyšší správní soud nebyl povinen touto námitkou dále zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech účastníků řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání nákladů řízení, proto rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu